

Arrest

nr. 213 962 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Die aanvraag werd op 18 maart 2013 ongegrond verklaard. Verzoeker werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 5 oktober 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 153 881, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 17 april 2013, gericht tegen de voormelde beslissingen.

1.3. Er werd op 21 januari 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal. Verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Er werd op 16 oktober 2017 opnieuw een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal. Verzoeker was niet in het bezit van een paspoort maar wel van een Italiaanse verblijfskaart, geldig tot 5 juni 2017.

1.5. Op 16 oktober 2017 werd de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Ze luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: R.

voornaam: L.

(...)

nationaliteit: Marokko

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is op het ogenblik van zijn interceptie door de politie van Antwerpen in het bezit van een geldige Marokkaanse identiteitskaart en een vervallen Italiaanse verblijfskaart (geldig tot 05/06/2017). Hij is niet in het bezit van de vereiste documenten. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
Betrokkene heeft geen gekende verblijfplaats in België en heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Hij respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.

Uit de loutere omstandigheid dat hij vóór het verkrijgen van zijn tijdelijke verblijfsvergunning in Italië jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkene heeft in het verleden verklaard te willen werken in België. Zijn werkbereidheid geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land van oorsprong terugkeren en van daaruit de nodige stappen ondernemen met het oog op het eventueel bekomen van een arbeidsvergunning.

Terugleiding naar de grens (...)

Vasthouding (...)”.

1.6. Op 16 oktober 2017 werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

1.7. Op 31 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.8. Op 1 februari 2018 wordt verzoeker vrijgesteld uit het gesloten centrum.

1.9. Op 6 juni 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20).

1.10. Op 30 augustus 2018 treft de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel werpt verzoeker op, “*schending van de hoorplicht*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is niet gehoord want in het geval hij gehoord zou zijn dan zou de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat hij getrouwd is met een Belgische, mevrouw [H.E.D.]. (zie stukken 5 Id-kaart en huwelijksakte)”.

2.2. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker had een termijn van dertig dagen moeten krijgen om het land te verlaten. Er was geen enkel risico tot onderduiken daar verzoeker getrouwd is en een adres heeft bij zijn vrouw te 2170 Merksem, [B.]straat 34.

Dit adres is zelfs geweten door het de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien de Stad Antwerpen een verplichting heeft tot melding van elke huwelijk en zij dit blijkbaar wisten (zie stuk 6)”.

2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.4. Het hoorrecht strekt er toe te waarborgen dat de betrokkene voorafgaand aan het nemen van het bezwarend besluit ten opzichte van hem, naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken en dit opdat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het principe “audi alteram partem” kent dezelfde invulling als het algemeen Europees beginsel van behoorlijk bestuur inzake het hoorrecht. De betrokkene moet dus kunnen aantonen dat wat hij zou hebben meegedeeld, mocht hij zijn gehoord, had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

2.5. Gelet op stuk 5 dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en dat een huwelijksakte van verzoeker en H.E.D. betreft, kan de Raad verzoeker volgen dat mocht hij zijn gehoord voordat de verwerende partij de bestreden beslissing trof, hij had kunnen meedelen dat hij getrouwd is met een Belgische. Aangezien niet is uitgesloten dat dit had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing – minstens had de verwerende partij moeten motiveren aangaande het gezinsleven van verzoeker en niet alleen aangaande diens privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM – leidt de aangevoerde schending van het hoorrecht tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.6. De verwerende partij kan in haar nota niet dienstig verwijzen naar de vragenlijst die verzoeker ingevuld heeft op 17 oktober 2017, zijnde de dag na het treffen van de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in de vragenlijst die voorgedrukte rubrieken bevat, enkel aangegeven heeft een vrouw te hebben in België zonder hierover details te verstrekken, gegeven waarop, zo stelt de verwerende partij in haar nota, gewezen werd in het “*evaluatieformulier*” dat opgesteld werd “*n.a.v. het hoorrecht*”. Dit document bevindt zich in het administratief dossier en werd opgesteld op 25 oktober 2017, zijnde 8

dagen na het treffen van de bestreden beslissing. Hierin heeft de verwerende partij aangegeven dat ze met het door verzoeker in de vragenlijst gesignaleerde gegeven dat hij een vrouw heeft in België, geen rekening kon houden aangezien verzoeker geen verdere informatie over zijn vrouw heeft verstrekt. Echter blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij beschikte over de details over deze vrouw of ze alleszins kon verwerven. Immers blijkt uit het administratief dossier dat sociaal assistente L.K., die werkzaam is in het gesloten centrum van Merksplas, op 17 oktober 2018 in een mailbericht aan A.S., die werkzaam is op de Dienst Vreemdelingenzaken, meldde dat verzoeker heeft gesignaleerd dat zijn paspoort bij zijn vrouw thuis ligt en dat hij heeft gevraagd dat ze dit naar het gesloten centrum brengt. Uit het administratief dossier blijkt dat L.K. dezelfde dag nog enkele documenten mailt naar A.S., waaronder enkele Italiaanse documenten en een brief van de stad Antwerpen van 27 september 2017, gericht aan verzoeker en H.E.D. op een gezamenlijk adres in Antwerpen. In deze brief die als stuk 6 wordt gevoegd bij het verzoekschrift, wordt meegedeeld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand die gevraagd werd het buitenlands huwelijk tussen verzoeker en H.E.D. te erkennen, thans onderzoekt of het buitenlands huwelijk voldoet aan de voorwaarden om het huwelijk te aanvaarden. Het houdt in dat de verwerende partij op de dag dat ze verzoeker een vragenlijst laat invullen, gegeven waarnaar verwerende partij verwijst in haar nota om te stellen dat naar haar oordeel geen schending voorligt van het hoorrecht, beschikte over de nodige details over verzoekers vrouw. Uit het geheel van de gebeurtenissen kan zelfs redelijkerwijs worden afgeleid dat het verzoekers echtgenote zelf is die de stukken is komen brengen naar het gesloten centrum in Merksplas waar haar echtgenoot werd vastgehouden. Verwerende partij kan, gelet op dit alles, dan ook niet worden gevolgd wanneer zij in haar nota stelt, *“In casu werd verzoeker wel degelijk gehoord, weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing, maar werden de elementen die hij heeft aangehaald wel degelijk geëvalueerd door het bestuur, dat van oordeel was dat er geen elementen waren die een ander licht hadden kunnen werpen. (...) Uit het verslag hoorrecht is gebleken dat hij niet heeft aangetoond dat hij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (...)”*. Voorts kan geen rekening worden gehouden met de aposteriori motivering in de nota, *“Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 27 september 2017 liet weten dat er een onderzoek wordt gevoerd of het buitenlands huwelijk voldoet aan de voorwaarden om het huwelijk in België te aanvaarden. Het buitenlands huwelijk werd dus nog niet erkend.”*

2.7. In de bestreden beslissing werd voorts toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe af te wijken van de normale uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten van dertig dagen, indien er een risico op onderduiken bestaat. Meer bepaald kan in dit geval de uitvoeringstermijn zes tot nul dagen bedragen. In casu werd aan verzoeker een uitvoeringstermijn van nul dagen gegeven omdat hij geen gekende verblijfplaats heeft in België.

2.8. Uit de bovenvermelde brief van de stad Antwerpen van 27 september 2017, gericht aan verzoeker en H.E.D. op een gezamenlijk adres in Antwerpen, blijkt dat verzoekers adres bekend is en dat verzoeker dan ook kan worden gevolgd in zijn betoog dat er geen risico op onderduiken is, vermits zijn verblijfplaats gekend is. De overtuiging van de verwerende partij in haar nota dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet op correcte wijze werd toegepast, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Dit heeft als gevolg dat de termijn van nul dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten niet deugt. Conform de aanhef van artikel 7 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten een constitutief bestanddeel ervan. Dit houdt in dat de bevelscomponent niet overeind kan blijven door de andere overweging die hierin figureert, met name de vaststelling op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft.

De vaststelling dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, leidt eveneens tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Het tweede en derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Een bespreking van het eerste middel dringt zich dan ook niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA